

Ωμή καταγγελία της κρατικής τρομοκρατίας

■ «Η νέα τάξη πραγμάτων»
Ιδρυμα Μιχάλης Κακογιάννης

Η πρόταση ανήκει στο είδος των «site specific» παραστάσεων, των δοκιμών δηλαδή που αντιλαμβάνονται το χώρο ως δραστικό στοιχείο παραγωγής νοήματος. Στην περίπτωση των Fresh Target Group (σε συνεργασία με την αρχιτεκτονική ομάδα AKA LAB), το πρότζεκτ εκτός από την επίαξη του γκαράζ του Ιδρύματος από την ομάδα, περιλαμβάνει ακόμα τη μετάβαση των θεατών σε τρεις ξεχωριστούς χώρους, όπου υποτίθεται πως εξελίσσεται η ανάκριση κρατουμένων υπό το σύστημα της «Νέας Τάξης». Τη βάση δίνουν τρία μονόπρακτα του Χάρολντ Πίντερ, που με όχημα το είδος της παραβολής πραγματεύονται από κοινού την επιβολή της νέας υφαννίας στον κόσμο, όπως και της εκ νέου εκκωφαντικής πωπής των πολιτών στις μεθόδους της.

Πέρυσι οι πολυδιαφημισμένοι «Fuga dels Baus» είχαν προτιμήσει να ταρακουνήσουν το Φεστιβάλ Αθηνών με πιστολιές, δέθεν ομπρίες θεατών και αιφνιδιαστικές εμφανίσεις «τρομοκρατών» στην πλατεία. Το αποτέλεσμα, όπως ήταν επόμενο, γγγιζε τη γελιοτότητα. Εδώ όμως, η αναπαράσταση της ομάδας δημιουργεί μίαν ανατριχίλα που διαπερνά τη συνείδηση και αγίζε τον αληθινό φόβο. Παίζει βέβαια ρόλο και ο Πίντερ. Από η «Νέα Παγκόσμια Τάξη Πραγμάτων» στο «Ένα ακόμα και φύ-

Κριτική Θεάτρου

Του ΓΡΗΓΟΡΗ ΙΩΑΝΝΙΔΗ

Ο Δρόσος Σκώτης «βασανίζεται» από τους Νίκο Καραπάνο και Δημήτρη Αγορά

γαμε» και στη «Συνέντευξη Τύπου» (σε μετάφραση Ερρίκου Μπελιέ και δραματολογική επιμέλεια Άννας Τσίχλη) η σπουδή εκ μέρους του της κρατικής τρομοκρατίας ξεπερνά τον ωμό νατουραλισμό. Κύριο μέλημα δεν είναι η αναπαράσταση των κρατητηρίων, όσο η υπενθύμιση της ύπαρξής τους. Οι διάλογοι των μονόπρακτων συνθέτουν μια ποιητική του κακού, κινούνται υπόγεια και οδηγούν στην εσοχιά της ανθρώπινης υπόληψης. Έτσι, λέει ο Πίντερ, βαδίζει το κακό στον κόσμο. Δίπλα μας.

Γραμμένα τα μονόπρακτα πάνω στη βράση του ακτιβιστή διανοούμενου, στοχεύουν εκτός από το να καταγγείλουν, να προτείνουν μια διαφυγή από τον κύκλο της τάξης πραγμά-

των. Ο κίνδυνος, από την άλλη, της συγκεκριμένης παράστασης του Πάρι Ερωτοκρίτου είναι να εκτονωθεί η καταγγελία σε μια επίδειξη μέσων και να χαθεί το μήνυμά του στον εντυπωσιασμό του κοινού. Κάθε παρόμοια προσπάθεια μπορεί πράγματι να κυκλωθεί σε μίαν αναπαραγωγή του τρόμου, χωρίς την πρόταση μιας κάποιας διεξόδου.

Είναι ευτύχημα ότι η παράσταση διαθέτει ένα ακόμα ενδιαφέρον σημείο. Πρόκειται για την κατάλυση εκ μέρους του σκηνοθέτη της «πλατείας». Όλοι οι θεατές προμηθεύονται με την είσοδό τους στο χώρο κάρτες «ξένων αξιωματούχων», σαν υψηλοί προσκεκλημένοι του καθεστώτος. Η παράσταση μετατρέπεται έτσι σε μια αποκρουστική επίδειξη ψυχολογικού και σωματικού βασανισμού. Τα βασανιστήρια απλώς γίνονται μακριά από το θόρυβο του κόσμου, γίνονται όμως με την παρουσία των θεατών και τη δική τους ανοχή. Ακόμα χειρότερα, γίνονται πιθανόν εξαιτίας τους. Η σύλληψη προχωρά βαθύτερα από την επίδειξη ενός νέου ιλουζιονισμού, θέτει ενώπιον του κάθε θεατή ένα διόλου βολικό σχόλιο για τη θέση και το ρόλο του στη νέα τάξη πραγμάτων.

Στα προτερήματα της παράστασης βρίσκονται οι ερμηνείες των ηθοποιών. Ιδιαίτερα του Γιώργου Ζιόβα στο ρόλο του αξιωματούχου του συστήματος, που τρέφεται και δυναμώνει από τον φόβο των άλλων. Εξαιρετικοί στην εύγλωττη σιωπή του οι μάρτυρες του Δρόσου Σκώτη και της Τάνιας Παλαιολόγου. Ακολουθούν οι φρουροί των Νίκου Καραπάνου και Δημήτρη Αγορά, και ο υπουργός Πολιτισμού του Δημήτρη Κανέλλου, στον συνοπτικό επίλογο της παράστασης.*